

(Новачевска Карà кая), Карà аралѣк, Карà агалѣк, Карà гьолджѣ, Качулка, Кик-лик ерѣ, Кирезлик (тарла), Коджã кавãк арасѣ, Коджã кайра̀к, Коджã кору̀, Коджã тарла̀, Конаклѣ моста̀, Кору̀ келемѣ, Кузгун байр, Кумунджãк тарла̀, Курада̀ дору̀, Кьой ичѣ, Кьок карий, Кьорио̀ яка̀, Кюмран̀ дерѣ, Кючу̀к дераджѣк, Кючу̀к чарда̀к, Малка̀ тьрнѣчка, Малѣк чардаклѣк, Мандра̀ аркасѣ, Мандра̀ юсѣ, Махмуд̀ ерѣ, Мезарлѣка, Мезар̀ сьрта̀, Новачево (Еникьой), Пишиман̀ кая̀, Потру̀н чайр, Саалѣка, Самарда̀ кайра̀к, Сарѣ̀ яна̀, Саса̀ дерѣ, Соу̀к ец, Софтоолу̀ ерѣ, Табелите, Тавиан̀ тепѣ, Току̀ яйла, Тритѐ гроба̀, Тьрнѣчка бурун̀ (Тьрнѣката̀), Узун̀ алан̀, Хаджѣ̀ дерѣ, Хамза̀ дерѣ, Чалѣк чардаклѣ, Чалѣк чардаклѣ, Чардаклѣ̀ алан̀, Чардаклѣк, Чатал̀ гидѣ, Чок армутлук, Чотоклук, Юмурджѣ̀ алан̀, Юк алан̀, Юренджѣк дерѣ, Юрта, Яйладжѣка, Янаклѣк, Ятѣк ян.

ОРИЗАРИ (Челтакчий)

Село в Твърдишка община, бивша Сливенска околия. Намира се на 6 км югоизточно от гр. Твърдица и на 30 км югозападно от Сливен. Разположено е в Твърдишката котловина край р. Блягорница на височина около 280 м.

Южно от селото, на около 500 м, в м. Желювите камъни, е имало древно скално светилище. С него е свързано и предание за Крали Марко. Друго предание говори, че на 1,5 км западно е имало татарско село и гробища.

По местни сведения в долината на р. Блягорница турчин направил чалтъци – от тур. *celtik* ‘оризова нива, оризище’ и се заселил на сегашното място. От занаята на този турчин – *челтикджѣ* ‘оризопроизводител, оризар’ – идва и старото име на селото – *Челтакчий*. Едновременно с това име българите употребяват и свое название – *Оризари*, влязло в европейските карти. Възможно е това име да е първично.

Край чифлика се заселват българи от Твърдица и Сборище. По-късно оризищата са изоставени.

Преди Освобождението селото е влизало в Казанлъшка каза.

След Освобождението турците се изселват и идват българи от околните села.

Родове: Хърлевици, Бобековици, Михалевци, Маневци, Райкови, Орешкови, Аладжѣи, Атларски, Топалите, Шошолите, Владовци, Пачелѣи.

Непосредствено след Освобождението селото е присъединено към Новоагорска околия. В началото на XX век е самостоятелна община, от 1934 г. е към с. Шивачево, а след това към Твърдица. От 1957 г. е в Сливенска околия.

През 1893 г. в селото има 440 жители; 1910 – 496; 1920 – 614; 1926 – 114 сгради, 116 семейства и 672 жители; 1946 – 753 жители; 1965 – 783; 1975 – 803; 1985 – 713 и 2001 – 601 души.

Началото на учебното дело е поставено през 1900 г., днес има само начално училище (от I до IV клас). Читалището „Просвета” е основано през 1928 г. В момента се строи черква.